

имена на любими свои. . . Отъ очитѣ ѝ закапаха сълзи на умиление, устнитѣ ѝ зашепнаха мили скжпи имена.

— Климе. . . Климе! . . Аниче. . . Петрашке. . . — мълвѣше тя съ прострѣни къмъ децата ржце.

Децата сжщо я забелязаха, заобиколиха я. Нѣкои я познаваха вече, други пѣкъ я виждаха за пръвъ пжтъ.

— Коя си ти? — попитаха непознатитѣ.

— Кукушанка. . . кукушанка, чедо. . .

Така бѣше се назовала тя още първия пжтъ и пакъ зареди за онзи градъ съ тополитѣ, за гърцитѣ и пожарищата. Но децата почти не я слушаха. Тѣ бѣха чули само непознатата дума, която недоразбраха, но за това тя остана въ паметъта имъ, като нѣщо много смѣшно.

— У, у, кукушарка! — обадиha се нѣколко при-смѣхулни гласа. — Кукушарка! Кукушарка! — подеha и другитѣ.

А тя ги гледаше съ радостни сълзи на очи и все по-настойчиво питаше за Климе, за Аница и Петрашка — не сж ли ги чули, не знаятъ ли кжде сж милитѣ ѝ. . .

Така се почна. Така си и остана името ѝ — Кукушарката. Отъ този день жената не се отдѣли отъ училищната ограда. Ходи кжде ходи, дойде, спрѣ предъ оградата — стои и гледа малкитѣ немирници. Съ време между нея и децата се създадоха особни отношения. Едни я задѣваха, подбиваха се съ нея, викаха ѝ „кукушарка“, а други ѝ даваха по нѣщо, слушаха думитѣ ѝ трогнати, дори оставяха да ги помилва съ треперящата си ржка.

Но никой не я видѣ да се разсърди отъ закачкитѣ имъ, да огорчи нѣкого: и задѣвкитѣ тя приемаше като игра на свои: смѣеше се сама и подвикваше радостно на децата.

*

Загърмѣ нова война, сполетѣха нови беди племето ни. Просякинята не се отдѣли отъ училищната ограда